

tr. zák. stačí již, poněvadž zde jde o dívku nedospělou, samo podniknutí soulože (arg. § 127 tr. zák. slova »internommene Beischlaf«), aniž by bylo třeba spojení pohlavního — conjunctio membrorum — nebo dokonce konsumace soulože (ejaculatio seminis). Z toho následuje, že tento zločin může býti dokonán i na ženské osobě, která není dosud deřlorována.

Čís. 864.

Zločin veřejného násilí dle § 98 lit. b) tr. zák.

Lhostejno, že pohrůžka uveřejněním závadných činů nevyvolala v osobě, již bylo vyhrořžováno, obavy, byla-li objektivně způsobila snížiti dobrou pověst toho, jemuž bylo vyhrořžováno.

(Rozh. ze dne 27. května 1922, Kr II 825/21.)

Nejvyšší soud jako soud zruřovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obřalované do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 30. září 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle § 98 lit. b) tr. zák.

Důvody:

Stížnost obřalované dovozuje dle čís. 9 lit. a) řu 281 tr. ř., že vyhrůžka, o niž jde, byla nezpůsobitou, vzbuditi důvodnou obavu, jelikož osoba, již bylo vyhrořžováno, prohlásila, že vyhrůžka na ni nijak neúčinkovala, a že dále žádné noviny nebyly by uveřejnily obvinění, jehož uveřejněním bylo vyhrořžováno, jelikož v případě uveřejnění nikdo nebyl by uvěřil tvrzení, že advokát sváděl ku krádeži v budově soudní. Možno ponechat stranou, že stížnost cituje jak obsah vyhrůžky, tak i obsah výpovědi osoby, již bylo vyhrořžováno nepřesně a nesprávně. Nehrozilo se v listu pouze uveřejněním zprávy, že Dr. H. sváděl ku krádeži v budově soudní, nýbrž »vydáním jména jeho veřejnosti« a to ve spojení s výtkou, že Dr. H. účastňuje se na záležitostech nekalých a jednáních protizákonných, ba že přímo připravuje podnět a návrhy, jakož i plány k provedení jich, na př. v případě novojičinském, kde jde o sumu tří milionů, průkazy o tom že mají pisatelé po ruce. Svědek Dr. H. pak ovšem udal, že při čtení výhrůžného listu hlasitě se rozesmál a že smál se listu a nebral jej vážně; než sám svědek udává dále, že si po informaci policejním ředitelem uvědomil vážnost situace, již až do té doby pokládal za směšnu. Vývody stížnosti jsou však také jinak pochybeny. Skutková podstata zločinu vydírání nevyhledává, aby účinek, jemuž zákon čelí, skutečně nastal, t. j. aby vůle osoby, již bylo vyhrořžováno, brala se pod nátlakem pohrůžky směrem, pachatelem chtěným, nýbrž předpokládá pouze způsobitost pohrůžky, vzbuditi důvodnou obavu. Jako hlediska, z nichž dlužno posuzovati, zda jest tato způsobitost dána, vytyčuje zákon mimo osobní povahu toho, komu vyhrořžováno, okolností a důležitost zla. Nezáleží tedy na tom, že pohrůžka nevyvolala v osobě, již bylo vyhrořžováno, obavy, jeřto tato jest neohroženou nebo z jiných zvláštních příčin osobních. Rozhodným je naopak, jak soud prvé stolice právem dovozuje, zda měl Dr. H. při nepředpojatém uvážení všech okolností příčinu k domněnce, že skutečně nastane zlo, jímž mu bylo vyhrořžováno. Po této

stránce zjišťuje pak nalézací soud, že Dr. H. nevěděl, od koho výhrůžný list pochází, a že poměry v době, o niž jde, byly v M. takové, že se dalo lehce zařídit, aby věc byla uveřejněna; není pak stížnosti dovoleno, aby brala toto zjištění, jehož vadnosti ve smyslu čís. 5 § 281 tr. ř. ani netvrdí, v pochybnost opačným tvrzením, že by se nebyl našel časopis, který by byl uveřejnil nařčení tak absurdní. Nelze konečně také přisvědčiti stížnosti, dovozuje-li, že zpráva, o niž jde, totiž že advokát sváděl ku krádeži v soudní budově, byla by vyvolala u každého poněkud soudného čtenáře ihned dojem, že jde o děj vymyšlený neb o nezapný žert a že sotva by se našel člověk vážný, který by uvěřil, že osoba, konající povolání akademické, bude tak hloupá, aby se pokusila o ukradení milionového obnosu v soudní budově. Nehledě k tomu, že z výhrůžného listu nepodává se přesně a nutně právě onen obsah uveřejnění, jež uplatňuje stížnost, je vedle čtenářů vážných a soudných dosti čtenářů, kteří ze záliby po sensaci a klevetách věří též odvážným, méně věrohodným pomluvám a rozšiřují je, což alespoň přechodně může poškozovati pověst osoby nařčené a otrásati důvěrou občanstva v ryzost, řádnost a poctivost této osoby. Tomu, že s tímto účinkem bylo počítati i v tomto případě, nasvědčuje udání svědka Dra H-a, že svědek P. mu radil, aby odevzdal vyděračný dopis policii, že si dodatečně uvědomil vážnost celé situace, nastavší udáním A-ové, že Dr. H. ji poučil o příležitosti ku krádeži a nakreslil jí případný nástin, a že svědek informoval o celé záležitosti sekretáře své politické strany, zmíněného svědka P-a, by se uvaroval výtky, že tají událost, která je s to, poškozovati vážnost této strany. Právem proto nalézací soud shledal ve sdělení věci veřejnosti ublížení na cti, a zlo tak důležité, aby vzbudilo obavy v osobě, již takto bylo vyhrožováno.

Čís. 865.

Nedostatečný důchod invalidův není ještě důvodem beztrestnosti dle § 2 lit. g) tr. zák.

(Rozh. ze dne 29. května 1922, Kr II 797/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Novém Jičíně ze dne 27. prosince 1920, jímž byl obžalovaný sprostěn dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 a pro přestupek předražování dle prvního odstavce § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný sprostěn z obžaloby z důvodu § 2 lit. g) tr. zák. Výrok ten nalézací soud odůvodnil tím, že obžalovanému scházejí tři prostřední prsty pravé ruky, že proto uvěřiti jest jeho udání, že bez své viny nemohl najíti zaměstnání, dále, že měsíční invalidní důchod 25 K obžalovanému na výživu a ostatní zaopatřování naprosto nestačil a že tedy obžalovaný dal se ku trestným činům strhnouti